

Prekener.

Fredrik Ramm foreslår idag — på vers — at prestene burde benytte Nyttårsaftnen, da kirkerne er fulle, til å tale til dem, som hadde omvendelse behov. Ideen er utmerket og vi gir den vår fulle tilslutning. Ja, vi kunde være fristet til å si, at prestene til en viss grad skulde tale til de tvilende året rundt.

Ofte, når vi hører en preken, undres vi på, hvem det egentlig er, presten henvender sig til. Det er neppe til de vantro; — de vilde i de fleste tilfeller isåfall bare få stener for brød. Det er visst heller ikke til de brennende i troen, — de ender altfor ofte hos legpredikantene. Ikke sjelden har man følelsen av, at prestene „vender bunken” og at de, bevisst eller ubevisst, henvender sig til det store gross av vanegjengere, som besøker kirkene. Til dem, som hører en preken omtrent som katolikkene hører en messe — hvor ordene langsomt går inn av det ene øre og ut av det annet. Det høres ikke anerkjennende ut, men det er en sørgelig kjensgjerning, at den protestantiske kirke, som legger så sterk vekt på prekenen, ikke har mange personlige, førstehånds predikanter.

Og det er derfor vi mener, at presten vilde stå sig på å tale litt mere til tvilerne enn han

gjør. Ikke bare av hensyn til dem, men også til sig selv. Hvad han trenger er nettop den selvprøvelse, den indre fornyelse, som det gir å måtte stille problemene på ny. Dessuten, hvor mange er ikke tvilere? Hvor mange av dem, som besøker kirkene, har den enkle trygghet, som utelukker enhver indre kamp. Troen er snarere en verdi, som stadig må erobres på ny.

Det er disse erobringer, presten skal hjelpe oss til. Vi

tror ikke, der er noen annen vei til en virkelig fornyelse av vårt religiøse liv — og til en, la oss innrømme det, nokså påkrevet fornyelse av prekenen selv.